

Դանիելի Գիրքը — Թիւ Քսաներէք

Արհամարհող մարդիկ

Jeff Pippenger

2023-12-18

Քույր Ուայթը նշում էր, որ երբ Նյու Յորք քաղաքի մեծ շենքերը կործանվեին, կհաստատվէր Հայտնության տասնութերորդ գլխի մեկից երեք համարների կատարումը:

Եվ այս բաներից հետո ես տեսա մի ուրիշ հրեշտակ, որ իջնում էր երկնքից՝ մեծ իշխանություն ունենալով, և երկիրը լուսավորվեց նրա փառքով: Եվ նա հզոր ձայնով աղաղակեց՝ ասելով. «Ընկավ, ընկավ Մեծ Բաբելոնը, և դարձավ դների բնակարան, և ամեն պիղծ ոգու ապաստարան, և ամեն անմաքուր ու զարշելի թռչնի վանդակ: Որովհետև բոլոր ազգերը խմել են նրա պոռնկության բարկության գինուց, և երկրի թագավորները նրա հետ պոռնկություն են գործել, և երկրի վաճառականները հարստացել են նրա ճոխության առատությունից»: Հայտնություն 18:1–3:

2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ի դրությամբ երկրի «թագավորներն» արդեն պոռնկություն էին գործել Հռոմեական եկեղեցու հետ: Երկրորդ համաշխարհային պատերազմից հետո նախագահ Հարրի Ս. Թրումենը 1951 թվականին առաջին անգամ Վատիկանում դեսպան նշանակեց: Պապության հետ քաղաքական հարաբերություն հաստատելու նրա փորձը Միացյալ Նահանգների Կոնգրեսի կողմից կտրականապես մերժվեց, սակայն այդպես չեղավ, երբ տասնամյակներ անց՝ 1984 թվականին, նախագահ Ռոնալդ Ռեյգանը դեսպան նշանակեց Վատիկանում: Մինչև 2001 թվականը բոլոր ազգերը պոռնկություն էին գործել Վատիկանի հետ՝ դիվանագիտական հարաբերություններ հաստատելով Տյուրոսի պոռնիկի հետ:

2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ի դրությամբ բոլոր «ազգերը» խմել էին նրա պոռնկության բարկության գինին: Բաբելոնի գինին ներկայացնում է պապության կողմից առաջադրվող ամեն տեսակ մոլորությունները, սակայն այս համարներում առանձնապես նշված գինու հատուկ տեսակը նրա պոռնկության բարկության գինին է: Պապության բարկությունը նրա հալածանքն է նրանց նկատմամբ, ում հետ նա համաձայն չէ: Նա իրականացնում է իր հալածանքը՝ օգտագործելով պետության իշխանությունը՝ իր կեղտոտ գործը կատարելու համար: Նրա բարկության գինին նրա մոլորության այն առանձնահատուկ շիշն է, որը ներկայացնում է պետությունը գործի դնելու այն գործողությունը նրանց դեմ, ում նա հերետիկոս է համարում:

1840 թվականի օգոստոսի 11-ից մինչև 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ն ընկած ժամանակահատվածում միլլերական աղվենտիզմը, որ կանչվել էր Դարք դարերից և առանձնացվել էր բողոքական եկեղեցիներից, որոնք այդ ժամանակ դարձան Հռոմի դուստրերը, ապա դարձավ նոր երևան եկած երկրի գազանի վրա գտնվող ճշմարիտ բողոքական եղջյուրը: Պետրոսը բնորոշում է Աստծո այդ նոր ընտրյալ ժողովրդի՝ որպես ազգի, հատկանիշները:

Բայց դուք ընտրյալ սերունդ եք, թագավորական քահանայություն, սուրբ ազգ, հատուկ ժողովուրդ, որպեսզի հռչակեք այն Նրան գովաբանությունները, Ով ձեզ խավարից կանչեց Իր զարմանահրաշ լույսի մեջ. դուք, որ առաջ ժողովուրդ չէիք, բայց այժմ Աստծո ժողովուրդն եք, որ ողորմություն չէիք ստացել, բայց այժմ ողորմություն ստացաք: Ա Պետրոս 2:9, 10.

2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ի դրությամբ Յոթերորդ օրվա ադվենտիստական եկեղեցին արդեն իսկ, և բազմիցս, օգտագործել էր Ամերիկայի Միացյալ Նահանգների կառավարության քաղաքական կառուցվածքը՝ հարձակվելու նրանց վրա, ում ինքը հերետիկոս էր համարում: 2001 թվականից շատ առաջ ադվենտիստներն արդեն իսկ ճաշակել էին Բաբելոնի այն հատուկ գինուց, որը խորհրդանշում է պետական իշխանության գործադրումը՝ հարձակվելու նրանց դեմ, ում ինքը հերետիկոս էր համարում:

Եփրայիմը Հերոբոամի ապստամբության և Իսրայելի հյուսիսային թագավորության խորհրդանիշն է, և Եսայիան քսանութերորդ գլուխը սկսում է՝ Յոթերորդ օրվա ադվենտիստ եկեղեցուն դիմելով որպես Եփրայիմի հարբեցողներին:

Վա՛յ Եփրեմի հարբեցողների հպարտության պսակին, որոնց փառավոր գեղեցկությունը թառամող ծաղիկ է՝ գինով հաղթահարվածների պարարտ հովիտների գլխին գտնվող: Ահա Տերը ունի մի հզոր և զորեղ մեկը, որ կարկուտի փոթորկի և կործանարար մրրիկի պես, ինչպես հզոր ջրերի հեղեղ, որ վարարում է, ձեռքով պիտի գետին տապալի: Եփրեմի հարբեցողների հպարտության պսակը ոտքերի տակ պիտի տրորվի, և փառավոր գեղեցկությունը, որ պարարտ հովտի գլխին է, պիտի լինի թառամող ծաղիկ և ինչպես վաղահաս պտուղը՝ ամառվանից առաջ, որին նայողը, հենց որ տեսնում է, քանի դեռ իր ձեռքում է, իսկույն ուտում է այն: Այն օրը Ջորաջ Տերը պիտի լինի փառքի պսակ և գեղեցկության խույր Իր ժողովրդի մնացորդի համար, և դատաստանի հոգի՝ նրան, ով նստում է դատաստանի մեջ, և զորություն՝ նրանց, որ պատերազմը դարձնում են դեպի դարպասը: Բայց սրանք ևս մոլորվել են գինու պատճառով, և թունդ խմիչքից շեղվել են ճանապարհից. քահանան և մարգարեն մոլորվել են թունդ խմիչքից, գինուց կլանված են, թունդ խմիչքից ճանապարհից շեղվել են. նրանք մոլորվում են տեսիլքում, սայթաքում են դատաստանի մեջ: Որովհետև բոլոր սեղանները լի են փսխումով և պղծությամբ, այնպես որ մաքուր տեղ չկա: Եսայիա 28:1-8.

Երրորդ Վայը հասավ 2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ին, և այն հասավ «պսակին», որը ներկայացնում է «Եփրեմի հարբեցողների» առաջնորդությունը: Այն չհարձակվեց Մերիլենդում գտնվող եկեղեցու կենտրոնակայանի վրա՝ վառելիքով լի ինքնաթիռով, սակայն այն մատնանշեց նրանց անկարողությունը ճանաչելու, որ երրորդ Վայի իսլամի գալուստը երրորդ հրեշտակի վերջին անձրևի լուրի սկիզբն էր: Հենց այն լուրի և գործի սկիզբը, որի հռչակման համար նրանք խոստովանում են, թե կանգնեցվել են: Նրանք նույնացվում են ոչ միայն որպես պսակ, որը ներկայացնում է առաջնորդություն, այլև որպես «հպարտության պսակ», այդպիսով նույնացնելով երկրպագուների այն երկու դասերից մեկը, որ արտադրվել է և արտադրվում է Ամբակումի երկրորդ գլխի բանավեճում: 2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ին Ամբակումի պահապանները

զբաղեցրին իրենց դիրքերը դռան մոտ տեղի ունեցող պատերազմի մեջ:

Երուսաղեմի դռներն այն տեղերն են, ուր իրականացվում էր Երուսաղեմի ժողովրդի փոխգործակցությունը: Դռների մոտ ընթացող պատերազմը ներկայացնում է Եսայու նախորդ գլխի «վիճաբանությունը», որ սկսվեց արևելյան հողմի օրը (իսլամի օրը): Հատվածում հիշատակված Ամբակումի երկրպագուների երկու դասերը ներկայացված են երկու պսակներով: Եփրեմի հարբեցողները, որոնք այդ պահին արդեն գործի էին դրել պետության իշխանությունը՝ իրենց փաստարկներում հաղթելու համար նրանց դեմ, ում հերետիկոս էին համարել, հակադրվում են Ջորաց Տիրոջ պսակին: Երբ Քրիստոսը ներկայացվում է որպես Ջորաց Տեր, դա խորհրդանշում է Նրա գործը՝ որպես Իր բանակի առաջնորդ: Դռան մոտ ընթացող պատերազմը այն պատերազմն է, որ ներկայացված է ճշմարիտ և կեղծ աստվածաբանության շուրջ վեճով:

Եփրեմի հարբեցողներով ներկայացված են ոչ միայն Գլխավոր Վեհաժողովի ղեկավարները, այլև քահանաները (հովվական ծառայությունը) և մարգարենները (աստվածաբաններն ու կրթիչները) ևս շեղվել են ճանապարհից՝ թունդ խմիչքի պատճառով: Ինչպես Եսային ասում է իր մարգարեության սկզբնական համարներում, խոսքը ողջ եկեղեցու մասին է:

Ամոսի որդի Եսայիայի տեսիլքը, որ նա տեսավ Հուդայի և Երուսաղեմի վերաբերյալ՝ Հուդայի թագավորներ Օզիայի, Հովաթամի, Աքազի և Եզեկիայի օրերում: Լսեցեք, ո՛վ երկինքներ, և ականջ դրե՛ք, ո՛վ երկիր, որովհետև Տերը խոսեց. Ես որդիներ եմ սնուցել ու մեծացրել, բայց նրանք ապստամբել են իմ դեմ: Եզը ճանաչում է իր տիրոջը, և էշը՝ իր տիրոջ մսուրը, բայց Իսրայելը չի ճանաչում, իմ ժողովուրդը չի ըմբռնում: Վա՛յ մեղավոր ազգին, անօրենությամբ ծանրաբեռնված ժողովրդին, չարագործների սերնդին, ապականող որդիներին. նրանք թողել են Տիրոջը, բարկացրել են Իսրայելի Սուրբին, նրանք ետ են դարձել: Ինչո՞ւ էլի պիտի պատժվեք. դուք աւելի ու աւելի պիտի ապստամբեք. ամբողջ գլուխը հիվանդ է, և ամբողջ սիրտը՝ թուլացած: Եսայիա 1:1-5.

Մեղավոր ազգը հիվանդ է և անցել է այն ժամանակը, երբ կարելի էր որևէ դարման կիրառել, որը կփոխեր նրա սիրտն ու միտքը: Եսայիան ցույց է տալիս, որ հարբեցողները շեղվել են ճանապարհից, իսկ այդ ճանապարհը Երեմիան բնորոշում է որպես «հին շավիղներ»: 2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ին վերջին անձրևը սկսեց տեղալ, և Երեմիան ցույց է տալիս, որ երբ մենք քայլում ենք հին շավիղներով, որոնք այն «ճանապարհն» են, որից հարբեցողները շեղվել են, այնժամ մենք գտնում ենք վերջին անձրևի հանգիստը:

Այսպես է ասում Տերը. «Կանգնեցե՛ք ճանապարհների վրա և տեսե՛ք, ու հարցրե՛ք հին շավիղների համար, թե ո՞րն է բարի ճանապարհը, և քայլե՛ք նրանով, և հանգիստ պիտի գտնեք ձեր հոգիների համար»: Բայց նրանք ասացին. «Մենք չենք քայլելու նրանով»: «Եվ ես պահապաններ կանգնեցրի ձեզ վրա՝ ասելով. “Լսեցե՛ք փողի ձայնը”»: Բայց նրանք ասացին. «Մենք չենք լսելու»: «Ուստի լսեցե՛ք, ո՛վ ազգեր, և իմացե՛ք, ո՛վ ժողով, թե ինչ կա նրանց մեջ: Լսի՛ր, ո՛վ երկիր. ահա, ես չարիք եմ բերելու այս ժողովրդի վրա՝ նրանց խորհուրդների պտուղը, որովհետև նրանք

չլսեցին իմ խոսքերին, և իմ օրենքը մերժեցին»: Երեմիա 6:16–19:

Եփրեմի հարբեցողները 2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ին շեղված էին ճանապարհից, և 1863 թվականին, երբ սկսեցին «հին շավիղները» մերժելու գործընթացը, շրջվել էին «հետ-ետ»: «Հին շավիղներում» է, որ պետք է գտնվի վերջին անձրևի հանգիստն ու զովությունը, և այդ անձրևը սկսվեց հենց այն ժամանակ, երբ նրանց վրա հնչեցվեց «Վայ»-ը: Իսլամի երրորդ «Վայ»-ը անձանաչելի էր Եփրեմի հպարտության պսակի համար, որովհետև նրանք աստիճանաբար մերժել էին այն հիմնարար ճշմարտությունները, որոնք մարգարեության մեջ բացահայտում են Իսլամի դերը: Երեմիան նշում է, որ այդ ժամանակ Տերը բարձրացրեց պահապանների, որոնք Ամբակումի պահապաններն են, և դարպասների մոտ պատերազմի մեջ նրանք Եփրեմի հարբեցողներին հռչակում էին, որ պետք է ականջ դնեն փողի ձայնին: 2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ին հասած երրորդ «Վայ»-ը յոթերորդ Փողն էր:

Եսայիան ճանաչում է, որ «նրանք շեղվել են թունդ խմիչքից. տեսիլքի մեջ մոլորվում են, դատաստանի մեջ սայթաքում են: Որովհետև բոլոր սեղանները լի են փսխանքով և պղծությամբ, այնպես որ մաքուր տեղ չկա»: Կեղծ սեղանը, որ ներմուծվեց 1863 թվականին, որը հեռացրեց «յոթ ժամանակները» և պահանջում էր իրեն ուղեկցող բացատրական թերթիկ, ներկայացնում է Ամբակումի երկու սրբազան սեղանների կեղծակը, սակայն հարբեցողների գործածած կեղծ «սեղանները» լի են փսխանքով, և նրանք տեսիլքի մեջ մոլորվում են: Ամբակումի և Երեմիայի պահակներին ասվեց, որ մեթոդաբանության շուրջ բանավեճի մեջ նրանք պետք է «տեսիլքը» գրեին «սեղանների» վրա, բայց հարբեցողի կեղծ սեղանները ներկայացնում են սխալ տեսիլք:

Որտեղ տեսիլք չկա, ժողովուրդը կորստյան է մատնվում, իսկ նա, ով պահում է օրենքը, երջանիկ է: Առակաց 29:18:

Եփրեմի հարբեցողները մերժել են Աստծո օրենքը, սակայն «վեճի», դարպասի պատերազմի համատեքստը Աստծո մարգարեական օրենքն է, ինչպես այն ներկայացված է առաջին և երրորդ հրեշտակների շարժման մեջ հաստատված մեթոդաբանությամբ: Եսայիան, քսանութերորդ գլխի առաջին ութ համարներում հաստատելով իր նկարագրած միջավայրը, այնուհետև մատնանշում է այն մեթոդաբանությունը, որը վերջին անձրևն է, և մասնավորապես հարբեցողներին նույնացնում է որպես «արհամարհող մարդիկ, որ իշխում են» «Երուսաղեմում»:

Ո՞ւմ պիտի նա ուսուցանի գիտություն, և ո՞ւմ պիտի հասկացնի վարդապետությունը: Նրանց, որ կաթից կտրված են և ստինքներից հեռացված: Որովհետև պատվիրան պետք է լինի պատվիրանի վրա, պատվիրան՝ պատվիրանի վրա, տող՝ տողի վրա, տող՝ տողի վրա, այստեղ՝ քիչ, այնտեղ՝ քիչ: Քանզի թոթովախոս շուրթերով և ուրիշ լեզվով պիտի խոսի այս ժողովրդի հետ: Նրանց, որոնց ասաց. «Ահա հանգիստը, որով կարող եք հանգստացնել հոգնածին», և «ահա զովությունը», սակայն նրանք չկամեցան լսել: Բայց Տիրոջ խոսքը նրանց համար եղավ պատվիրան պատվիրանի վրա, պատվիրան՝ պատվիրանի վրա, տող՝ տողի վրա, տող՝ տողի վրա, այստեղ՝ քիչ, այնտեղ՝ քիչ, որպեսզի գնան և հետ ընկնեն, փշրվեն, որոգայթն ընկնեն և բռնվեն: Ուստի լսեցե՛ք Տիրոջ խոսքը, ո՛վ ծաղրող

մարդիկ, որ իշխում էք այս ժողովրդին, որ Երուսաղեմում է: Որովհետև ասել էք. «Մենք մահվան հետ ուխտ ենք կապել, և դժոխքի հետ համաձայնության մեջ ենք. երբ անցնի հեղեղող պատուհասը, մեզ չի հասնի, որովհետև սուտը մեր ապաստանն ենք դարձրել, և կեղծիքի տակ ենք թաքնվել»: Ուստի այսպես է ասում Տեր Աստված. «Ահա ես Միոնում հիմքի համար դնում եմ մի քար, փորձված քար, պատվական անկյունաքար, հաստատ հիմք. հավատացողը չի շտապի: Եվ դատաստանը պիտի դնեմ չափագծին ըստ, և արդարությունը՝ կշռալարին ըստ. և կարկուտը պիտի սրբի սուտի ապաստանը, և ջրերը պիտի հեղեղեն թաքստոցը: Եվ ձեր ուխտը մահվան հետ պիտի վերացվի, և ձեր համաձայնությունը դժոխքի հետ չի հաստատվի. երբ անցնի հեղեղող պատուհասը, այն ժամանակ նրա կողմից պիտի կոխկրտվեք»:

Եսայիա 28:9-18:

«Բանավեճը» այստեղ սահմանվում է հետևյալ բառերով. «ո՞ւմ պիտի սովորեցնի գիտություն, և ո՞ւմ պիտի հասկացնի վարդապետությունը»: «Ո՛ւմ»-ը վերաբերում է հնարավոր աշակերտներին, սակայն թեման վերաբերում է վարդապետությունը հասկանալուն, որը գիտություն է: Երբ Դանիելի գիրքը բացվում է, գիտության աճ է տեղի ունենում, որը ներկայացնում է Աստծո Խոսքի ճշմարտությունների ավելի խորացված ըմբռնումը: «Վարդապետություն» բառը նշանակում է համոզմունքների, սկզբունքների, ուսմունքների կամ կանոնների մի ամբողջություն, որոնք կազմում են մտածողության որոշակի համակարգ կամ գիտելիքի մի մարմին: Աստվածաշնչյան «վարդապետությունները» հասկանալու համար անհրաժեշտ է աստվածաշնչյան մեթոդաբանություն՝ այդ գիտելիքի մարմինը կազմավորելու համար:

Մեթոդաբանությունը բնորոշվում է այսպես. «պատվիրան պատվիրանի վրա, պատվիրան պատվիրանի վրա. տող տողի վրա, տող տողի վրա. այստեղ՝ մի քիչ, այնտեղ՝ մի քիչ»: Այն մեթոդաբանությունը, որը 2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ը նույնացրեց որպես երրորդ «Վայ»-ի գալուստը, հիմնված է առաջին «Վայ»-ի մարգարեական գիծը երկրորդ «Վայ»-ի մարգարեական գծի հետ միավորելու վրա, ինչը երրորդ «Վայ»-ի գծի համար ապահովում է երկու վկա: Այդ մեթոդաբանությունն է այն «վեճի» փորձությունը, որն առաջ է բերում երկրպագուների երկու դաս, որովհետև «Տիրոջ խոսքը նրանց համար եղավ պատվիրան պատվիրանի վրա, պատվիրան պատվիրանի վրա. տող տողի վրա, տող տողի վրա. այստեղ՝ մի քիչ, այնտեղ՝ մի քիչ, որպեսզի գնան, սայթաքեն հետընթաց, կոտրվեն, որսացվեն և բռնվեն»:

Երուսաղեմը կառավարող ծաղրական մարդկանց հինգ գայթակղությունները ներկայացնում են հինգ անմիտ կույսերին: Մեթոդաբանությունն ակնհայտորեն փորձություն է, որովհետև Եփրեմի հարբեցողները մերժեցին Երեմիայի հին շավիղները, հրաժարվեցին ականջ դնել պահապանների փողի նախազգուշացնող ձայնին, պատրաստեցին կեղծ սեղաններ և մահվան հետ ուխտ կապեցին, այն նույն ժամանակ, երբ նրանք, որ դռան պատերազմի մեջ կրում էին Ձորաց Տիրոջ պսակը, կյանքի ուխտ էին կապում:

2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ին սկսեց թափվել վախճանային անձրևը, որը հանգիստն ու զովացումն է, և սկսվեց հարյուր քառասունչորս հազարի կնքումը: Դա

սկսեց բանավեճ Եփրեմի հարբեցողների մեթոդաբանության և Եղիա պատգամաբերի կողմից ներկայացված մեթոդաբանության շուրջ: «Շատերը» պիտի ընկնեն հարբեցողների հետ, բայց այն սակավաթիվները, որոնք պիտի ընտրվեն, նրանք են, որ սպասում են Տիրոջ:

Քանզի Տերն այսպես խօսեց ինձ հետ իր ձեռքի զորությամբ, եւ ինձ խրատեց, որ չընթանամ այս ժողովրդի ճանապարհով՝ ասելով. «Մի՛ կոչէք դաշինք այն ամենին, ինչին այս ժողովուրդը կասի՝ դաշինք, եւ մի՛ վախեցէք նրանց վախից, եւ մի՛ զարհուրեցէք: Զօրքերի Տիրոջն իսկ սրբացրէ՛ք, եւ նա լինի՝ ձեր վախը, եւ նա լինի՝ ձեր սարսափը: Եւ նա պիտի լինի սրբաբան, բայց Իսրայելի երկու տների համար՝ գայթակղութեան քար եւ գէթըղութեան վէմ, Երուսաղէմի բնակիչների համար՝ որոգայթ եւ ծուղակ: Եւ նրանցից շատերը պիտի գայթակղուեն, եւ ընկնեն, եւ փշրուեն, եւ ծուղակն ընկնեն, եւ բռնուեն: Կապի՛ր վկայութիւնը, կնքէ՛ օրենքը իմ աշակերտների մէջ»: Եւ ես պիտի սպասեմ Տիրոջը, որ ծածկում է իր երեսը Յակոբի տնից, եւ ես պիտի յուսամ նրան: Եսայիա 8:8-17:

Անշուշտ Եսայիան համաձայն է իր իսկ խոսքերի հետ, ուստի քսանութերորդ գլխում ընկնող բազմաթիվ մարդիկ նույնն են, ինչ ութերորդ գլխում ընկնողները: Ութերորդ գլխում մենք տեսնում ենք, որ նրանց անկումը տեղի է ունենում կնքման ժամանակում, որը սկսվեց 2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ին: Ութերորդ գլխի նախագգուշացումն այն է, որ չքայլեն այս ժողովրդի «ճանապարհով», որովհետև նրանք են, ովքեր հրաժարվեցին քայլել Երեմիայի հին շավիղների ճանապարհով, որտեղ գտնվում է ուշ անձրևի լուրը: Նրանք, ովքեր ընկնում են ութերորդ գլխում, այն մարդիկ են, որոնք վստահում են դաշնակցությանը, որը ներկայացնում է Բաբելոնի հատուկ գինին և խորհրդանշում է եկեղեցու ու պետության դաշնություն՝ հերետիկոս համարվածների դեմ դուրս գալու նպատակով: Այն, ինչ ութերորդ գլխում նրանց սայթաքեցնում է, սայթաքեցնող քարն է, որը ներկայացնում է հիմնարար ճշմարտության առաջին իսկ մերժումը 1863 թվականին՝ Ղևտացոց քսանվեցերորդ գլխի «յոթ ժամանակները», որը մերժվեց «շինողների» կողմից 1863 թվականին: Այդ մերժմամբ նրանք վերադարձան ուխտադրույթ բողոքական մեթոդաբանությանը, որպեսզի մերժեն այն լուրը, որ հրեշտակների միջոցով տրվել էր Վիլյամ Միլլերին:

Քսանութերորդ գլխում քարի մերժումը առաջ է բերում հեղեղող պատուհասի դատաստանը, որը աստվածաշնչյան խորհրդանիշն է գազանի նշանի, որ սկսվում է Միացյալ Նահանգներում կիրականորյա օրենքից, ապա հեղեղում է ամբողջ աշխարհը: Կիրականորյա օրենքի ժամանակ այն ուխտը, որ Ադվենտիստական եկեղեցին կնքել է «մահի» և «դժոխքի» հետ, պիտի վերացվի: Եփրեմի հարբեցողների մահվան հետ ունեցած ուխտը վերացնելիս նրանց «ստության ապաստանը» պիտի հեռացվի: «Ստության ապաստանը» Պողոս առաքյալի կողմից ներկայացված է որպես այն սուտը, որ բերում է զորեղ մոլորություն, և այն զորեղ մոլորությունը, որ թափվում է Երուսաղեմը կառավարող ծաղրողների վրա, պատասխան է ճշմարտության հանդեպ նրանց ատելությանը:

Նույնիսկ նրան, որի գալուստը Սատանայի ներգործությամբ է՝ ամենայն գործությամբ, նշաններով և սուտ հրաշքներով, և ամեն տեսակ անհրավորության խաբեությամբ նրանց մեջ, որ կորչում են, որովհետև նրանք չընդունեցին ճշմարտության սերը, որպեսզի փրկվեն: Եվ դրա համար Աստված նրանց վրա կուղարկի մոլորության գորեղ ներգործություն, որպեսզի հավատան ստին. որպեսզի դատապարտվեն բոլոր նրանք, ովքեր չհավատացին ճշմարտությանը, այլ հաճույք գտան անհրավորության մեջ: Սակայն մենք պարտավոր ենք միշտ շնորհակալություն մատուցել Աստծուն ձեր համար, Տիրոջ սիրելիներ՝ ր եղբայրներ, որովհետև Աստված ի սկզբանե ձեզ ընտրեց փրկության համար՝ Հոգու սրբագործմամբ և ճշմարտության հավատով, ինչին էլ ձեզ կանչեց մեր ավետարանով՝ մեր Տեր Հիսուս Քրիստոսի փառքին հասնելու համար: Ուստի, եղբայրներ՝ ր, հաստատուն մնացեք և ամուր պահեցե՛ք այն ավանդությունները, որոնց ուսուցանվեցիք՝ թե՛ խոսքով, թե՛ մեր թղթով: Բ Թեսաղոնիկեցիներին 2:9–15:

«Սուտի ապաստանը», որը ծնեց «ուժեղ մոլորությունը», ի վերջո բերում է շուտով գալու կիրակնօրյա օրենքի պատիժը: Պողոս առաքյալը առանձնացնում է այն դասակարգը, որը չի սիրում ճշմարտությունը, և մի դասակարգ, որը սրբագործված է ճշմարտությամբ՝ այսպիսով ակնարկելով Ամբակումի երկրորդ գլխի վիճաբանության մեջ ներկայացված երկու դասակարգերին: Քսանիններորդ գլխում Եսային սկսում է՝ կրկնելով «Արիել» բառը, որը Երուսաղեմի մեկ այլ անունն է:

Վա՛յ Արիելին, Արիելին՝ այն քաղաքին, ուր Դավիթը բնակվեց. տարի տարվան ավելացրե՛ք, թող գոհաբերությունները մորթվեն: Եսայիա 29:1

«Արիել»-ի (Երուսաղեմ քաղաքի) խորհրդանշական կրկնապատկումը ևս մեկ անգամ դատապարտվում է «վայ»-ով: «Տարեցտարի» գոհաբերությունների մորթվելը ներկայացնում է այն աստիճանական ապստամբությունը, որը սկսվեց 1863 թվականին: Հաջորդ համարները ներկայացնում են այն դատաստանը, որը կիրականացվի Յոթերորդ օրվա աղվենտիստական եկեղեցու վրա՝ կիրակնօրյա օրենքի ճգնաժամի ժամանակաշրջանում: Իններորդ համարում նշվում է մի «զարմանք», որը շեշտադրում է մեթոդաբանության շուրջ բանավեճը՝ միաժամանակ նույնացնելով աղվենտիզմի ապստամբ վիճակը որպես Կեսգիշերյան աղաղակի լուրի բաղադրիչ, որը նույնպես առնչվում է երկրորդ հրեշտակին, ինչպես ներկայացված է առաջին համարում «Արիել»-ի կրկնապատկմամբ:

Մնացե՛ք ինքներդ ձեզ մեջ և զարմացե՛ք. աղաղակեցե՛ք և գոռացե՛ք. նրանք հարբած են, բայց ոչ գինուց. նրանք տատանվում են, բայց ոչ թունդ խմիչքից: Որովհետև Տերը ձեզ վրա թափել է խոր քնի ոգին և փակել է ձեր աչքերը. մարգարեներին և ձեր իշխանավորներին, տեսանողներին, Նա ծածկել է: Եվ ամեն ինչի տեսիլքը ձեզ համար դարձել է կնքված գրքի խոսքերի պես, որը տալիս են գիտուն մեկին՝ ասելով. «Կարդա՛ սա, աղաչում եմ քեզ»: Եվ նա ասում է. «Չեմ կարող, որովհետև դա կնքված է»: Եվ գիրքը տրվում է անգետ մեկին՝ ասելով. «Կարդա՛ սա, աղաչում եմ քեզ»: Եվ նա ասում է. «Ես անգետ եմ»: Ուստի Տերն ասաց. «Քանի որ այս ժողովուրդն ինձ մոտենում է իր բերանով և իր շուրթերով պատվում է ինձ, բայց իր սիրտը հեռացրել է ինձնից, և նրանց երկյուղն իմ հանդեպ մարդկանց պատվիրանով է ուսուցանված,

դրա համար ահա ես դարձյալ այս ժողովրդի մեջ մի զարմանահրաշ գործ պիտի կատարեմ, զարմանահրաշ գործ և հրաշք. որովհետև նրանց իմաստունների իմաստությունը պիտի կորչի, և նրանց խոհեմների հանճարը պիտի ծածկվի»:
Եսայիա 29:9–14.

Քսանյութերորդ գլխում արձանագրված «վեճում», որը ներկայացնում է ճշմարիտ մեթոդաբանության և կեղծ մեթոդաբանության հակադրությունը, Երուսաղեմը կառավարող արհամարհական մարդկանց հարբեցողությունը նույնացվում է այնպիսի կուրության հետ, որը խանգարում է ադվենտիզմի առաջնորդությանը հասկանալու կնքված գիրքը: Դանիելի և Հայտնության գրքերը նույն գիրքն են, և գրքի այն մասը, որ ապակնքվում է փորձաշրջանի փակվելուց անմիջապես առաջ, Հիսուս Քրիստոսի Հայտնությունն է: Այն ներառում է «յոթից եղող ութերորդի» հանելուկը: Այն ներկայացված է այն «գաղտնիքով», որ Դանիելին տրվեց հասկանալու երկրորդ գլխում: Այն Յոթ Որոտների «թաքնված պատմությունն» է: Այն երրորդ «Վայի» իսլամի պատգամն է և «Կեսգիշերային աղաղակի» պատգամը:

Դանիել և Հայտնություն միակ գիրքը տրված է նրանց, ովքեր ներկայացված են եղել Քրիստոսի ժամանակի Սանհեդրինով, որոնք խորհրդանշում են առաջնորդության մի համակարգ, որ դավանում է՝ իբր պահպանում և պաշտպանում է Աստծո ճշմարտությունը, բայց ի վերջո մասնակցում է ճշմարտության խաչելությանը: Սանհեդրինով նախատիպված համակարգը Երուսաղեմը կառավարող արհամարհող մարդիկ են: Նրանց է տրվում կնքված գիրքը, և նրանց նշանավոր, կրթված ու գիտնական պատասխանը այն մասին, թե ինչ է նշանակում գիրքը, այն է, որ չեն կարող կարդալ այն, որովհետև կնքված է: Այնուհետև նույն գիրքը տրվում է հոտին, որ վարժեցվել է հետևելու միայն նրանց, որոնք առանձնացված են որպես առաջնորդներ, և նրանց պատասխանը սա է. իրենք այն կհասկանան միայն այն դեպքում, եթե Երուսաղեմը կառավարող արհամարհող մարդիկ՝ վերջին օրերի Սանհեդրինը, իրենց ասեն, թե ինչ է այն նշանակում:

Մեթոդաբանությունը, որ տրվեց Ուիլյամ Միլլերին, ապա նաև Future for America-ին, մարգարեական պատմության ուղենիշ է: Այն մի ուղենիշ է, որը նշանավորում է կյանքի և մահվան փորձության հարցը: Առանց ճիշտ մեթոդաբանության՝ ուշ անձրևի լուրը «կնքված գրքի խոսքերի պես» է: Առանց ուշ անձրևի լուրի՝ անհնար է ձեռք բերել այն փորձառությունը, որ ծագում է այդ լուրից: Այդ մեթոդաբանությունը մարգարեական գիծը մարգարեական գծի վրա բերելու գործընթացն է՝ այստեղ՝ Աստվածաշնչում, և այնտեղ՝ Աստվածաշնչում: Մեթոդաբանության շուրջ բանավեճը սկսվեց, երբ առաջին լուրը գորացվեց՝ վերջին օրերի թե՛ սկզբնական, թե՛ ավարտական պատմություններում:

Միլլերիական շարժման սկզբնական պատմության մեջ վիճաբանությունը սկսվեց 1840 թվականի օգոստոսի 11-ին և կրկնվեց այդ պատմության վերջում՝ այն ժամանակաշրջանում, երբ ֆիլադելֆիական Միլլերիական շարժումը անցում կատարեց դեպի լաոդիկեացիական Միլլերիական շարժումը: Վիճաբանությունը նորից սկսվեց երրորդ հրեշտակի լաոդիկեացիական շարժման պատմության մեջ 2001

թվականի սեպտեմբերի 11-ին, և այն կրկնվում է այդ շաբթման վերջում, երբ երրորդ հրեշտակի լաոդիկեացիական շաբթումը անցում է կատարում դեպի հարյուր քառասունչորս հազարի ֆիլադելֆիական շաբթումը: Միլլերիականների սկզբնական փորձության մեջ և Միլլերիականների վերջնական փորձության մեջ փորձությունը ներկայացված էր Եղիա պատգամաբերի մեթոդաբանությամբ: Հիսուսը, որպես Ալֆա և Օմեգա, միշտ պատկերում է վերջը՝ սկզբով:

«տող առ տող» բերելու մեթոդաբանությունն է, որ այժմ պիտի կիրառենք, երբ հաջորդ հոդվածում ձեռնամուխ լինենք Դանիել գրքի չորրորդ և հինգերորդ գլուխների քննությանը:

«Ոչ ոք ճշմարիտ պատգամ չունի՝ որոշելու այն ժամանակը, երբ Քրիստոսը պիտի գա կամ պիտի չգա: Վստահ եղեք, որ Աստված ոչ մեկին իշխանություն չի տալիս ասելու, թե Քրիստոսն Իր գալուստը հետաձգում է հինգ տարով, տասը տարով կամ քսան տարով: «Եվ դուք էլ պատրաստ եղեք, որովհետև այն ժամին, երբ չեք կարծում, Մարդու Որդին գալիս է» (Matthew 24:44): Սա է մեր պատգամը, հենց այն պատգամը, որ երկնքի միջով թռչող երեք հրեշտակները հռչակում են: Այժմ կատարվելիք գործը այս վերջին ողորմության պատգամը ընկած աշխարհին հնչեցնելն է: Նոր կյանք է գալիս երկնքից և տիրում Աստծո ամբողջ ժողովրդին: Սակայն եկեղեցում բաժանումներ պիտի գան: Երկու կողմ պիտի կազմավորվեն: Յորենն ու որոմները միասին են աճում մինչև հունձքը:»

«Գործը պիտի խորանա և ավելի ջերմեռանդ դառնա մինչև իսկ ժամանակի ամենավերջը: Եվ բոլոր նրանք, ովքեր Աստծու հետ համատեղ աշխատողներ են, ամենայն ջանասիրությամբ պիտի պայքարեն այն հավատի համար, որ մեկ անգամ ընդմիշտ ավանդվեց սրբերին: Նրանք չեն շեղվի ներկա պատգամից, որն արդեն իր փառքով լուսավորում է երկիրը: Ոչինչ արժանի չէ պայքարի, բացի Աստծու փառքից: Միակ վեմը, որ պիտի հաստատ մնա, Դարերի Վեմն է: Ճշմարտությունը, ինչպես որ այն Հիսուսում է, ապաստանն է այս մոլորության օրերում:...»

«Մարգարեությունը կատարվել է՝ տող առ տող: Որքան ավելի հաստատ կանգնենք երրորդ հրեշտակի լուրի դրոշի ներքո, այնքան ավելի հստակ պիտի հասկանանք Դանիելի մարգարեությունը, որովհետև Հայտնությունը Դանիելի լրացումն է: Որքան ավելի լիովին ընդունենք այն լույսը, որ Սուրբ Հոգին ներկայացրել է Աստծո նվիրված ծառաների միջոցով, այնքան ավելի խոր ու հաստատ, անգամ ինչպես հավիտենական գահը, պիտի երևան հին մարգարեության ճշմարտությունները. մենք պիտի վստահ լինենք, որ Աստծո մարդիկ խոսեցին՝ մղված Սուրբ Հոգուց: Մարդիկ իրենք պետք է լինեն Սուրբ Հոգու ազդեցության ներքո, որպեսզի հասկանան Հոգու պատգամները՝ տրված մարգարեների միջոցով: Այս լուրերը տրվեցին ոչ թե նրանց համար, ովքեր արտասանեցին մարգարեությունները, այլ մեզ համար, որ ապրում ենք դրանց կատարման տեսարանների մեջ:»

«Ես չեի զգա, թե կարող եմ ներկայացնել այս բաները, եթե Տերը ինձ չտար այս գործը կատարելու: Քեզանից բացի կան նաև ուրիշներ, և ոչ թե մեկ կամ երկու, ովքեր, ինչպես դու, կարծում են, թե նոր լույս ունեն, և լիովին պատրաստ են այն ներկայացնելու ժողովրդին: Սակայն Աստծուն հաճելի կլինեք, որ նրանք ընդունենին

արդեն տրված լույսը և ընթանային նրա մեջ, և իրենց հավատը հիմնեին Սուրբ Գրությունների վրա, որոնք հաստատում են այն դիրքորոշումները, որ Աստծո ժողովուրդը պահել է երկար տարիներ: Հավիտենական ավետարանը պետք է հռչակվի մարդկային գործակալների միջոցով: Մենք պետք է հնչեցնենք հրեշտակների պատգամները, որոնք ներկայացված են որպես երկնքի մեջտեղով թռչող, ընկած աշխարհին ուղղված վերջին նախազգուշացմամբ: Եթե մենք կոչված չենք մարգարեանալու, ապա կոչված ենք հավատալու մարգարեություններին և համագործակցելու Աստծո հետ՝ այլ մտքերի լույս տալու գործում: Սա է, որ մենք փորձում ենք անել»: Selected Messages, գիրք 2, 113, 114.